

Recensie: Eddy et les Vedettes****

De Roma Borgerhout
vrijdag 22 september 2017

foto © Eddy et les Vedettes

Recensie:

"Dominique" van Soeur Sourire is ondertussen een behoorlijk oubollig nummer, maar Frank Mercelis en zijn muzikale kompanen hadden het stof eraf geblazen, het nummer gedemonteerd en met een moderne toets terug opgebouwd tot een hedendaags lied waar onze glimlachende non het warm van zou krijgen. Het resultaat was verbazingwekkend. Het was een mooi staaltje van hoe Eddy et les Vedettes tijdens deze "Chansons Fatales" in De Roma in Borgerhout niet zomaar enkele Franse hits kwamen coveren, maar hoe ze ook probeerden er hun eigen ding van te maken. Zo kreeg onder andere het oer-Franse "Sous le ciel de Paris" van Yves Montand niet de gebruikelijke musetteklank van de accordeon mee, maar werd het gedragen door het tropische ritme van de conga's. Vertrouwd, maar toch anders. Een boeiende ontdekking of herontdekking van de rijkdom van het Franse chanson.

"Laat u leiden of vooral ook verleiden door de muziek", zei frontman Frank Mercelis bij aanvang van het optreden. En nergens was het zo van toepassing als bij zijn interpretatie van "Déshabillez-moi" van Juliette Gréco. Frank had het even over hoe hij haar op erg gevorderde leeftijd het publiek zag verleiden met dit nummer, maar gelukkig bleven we gespaard van dat beeld. In ruil daarvoor kregen we een bigband-uitvoering en een zanger die flirtend met de dames op de eerste rij het beste van zichzelf stond te geven.

Frank Mercelis had er zin in en dat was er aan te merken. Gebeten voor zijn liefde voor het Franse chanson had hij samen met zijn muzikanten een programma opgesteld van bekende en misschien ook wel minder bekende pareltjes uit de muziekgeschiedenis van onze zuiderburen. Een vrolijk en frivol "Boum !" van Charles Trenet stond naast een ingetogen en uiterst sober "Un jour, tu verras" van Marcel Mouloudji. Een soft jazzy "Le cinéma" met een mooie tempowisseling in het midden wisselde af met een stevige uitvoering van "Je t'appartiens" waarin de blazerssectie heerlijk tot zijn recht kwam. Het was trouwens opvallend hoe de stem en het timbre van Frank hier heel erg ging aanleunen bij een jonge Gilbert Bécaud. Het was misschien nog niet helemaal "Cent Mille Volts", maar toch al negentig duizend.

Want heel opvallend voor heel dit optreden van Eddy et les Vedettes was de overgave waarmee de nummers gebracht werden. In zijn enthousiasme was Frank Mercelis het nummer "Dis, quand reviendras-tu?" van Barbara bijna vergeten te brengen. Maar we waren maar wat blij dat een rare blik van zijn muzikanten hem terug op het juiste spoor wist te brengen. Het werd een pareltje van gevoeligheid met een intimiteit die nog geaccentueerd werd door een heel fijne trompetsolo van Glenn Magerman. Frank ging helemaal op in het gevoel en het publiek genoot in geconcentreerde stilte. Het applaus liet er geen twijfel over bestaan: men was erg dankbaar dat dit nummer toch de voorstelling had gehaald.

En in contrast met die kleinheid stond de furie die in de zang en de houding van Frank Mercelis kroop toen hij in de huid van Brel mocht kruipen tijdens "Mathilde". Een krachtige uitvoering van een krachtig lied en met opnieuw een puike prestatie van de band die de strijdvaardige toon perfect wist te zetten.

De enige echte uitschuiver van de avond vonden we in de toegiften. Uit groot respect voor de legendarische Ramses Shaffy hadden Eddy et les Vedettes ervoor gekozen om "Ma dernière volonté" van Serge Reggiani niet in het Frans te starten, maar te

beginnen met de Nederlandse vertaling "Laat me". Frank hing zelf de akoestische gitaar om de nek om in typische kleinkunststijl het nummer te openen. Het werd een krachtig en gevoelig eerbetoon dat vooral ook heel eerlijk klonk – tot de "Laat me" uit het refrein toch net iets te hoog bleek te zijn om comfortabel de keel uit te komen. De "Vivre" uit het Franse stuk bleek even later dan weer geen probleem te zijn. Het was jammer, maar het bleef wel een heel mooi nummer.

De afsluiter van de avond was – en hoe kon het ook anders – "Alexandrie, Alexandra" van Claude François. Zelfs de mensen die aan de tafeltjes zaten, veerden spontaan recht om de typische "Rah! Ha!-beweging" mee uit te voeren, te dansen en vooral ook luidop mee te zingen. De Roma bleek het ideale decor voor een gezellig feestje dat de schoonheid en de verscheidenheid van het Franse lied mocht vieren. En als het aan het publiek had gelegen hadden Eddy et les Vedettes nog uren mogen doorgaan op deze teneur. Maar helaas komt aan elk mooie liedje een einde en dus ook aan deze "Chansons Fatales".

< Sascha Siereveld >

De setlist:Deel 1:

Bilitis / Saint –Tropez (Francis Lai / Brigitte Bardot)

Comment te dire adieu (François Hardy)

L'eau a la bouche (Serge Gainsbourg)

Boum ! (Charles Trenet)

Je t'ai dans la peau (Gilbert Bécaud)

Le Sud (Nini Ferrer)

Le cinéma (Claude Nougaro)

Que je t'aime (Johnny Hallyday)

Dis, quand reviendras-tu? (Barbara)

Je t'appartiens (Gilbert Bécaud)

Emmenez-moi (Charles Aznavour)

Poupée de cire, poupée de son (France Gall)

Deel 2:

J'aime les filles (Jacques Dutronc) / Les feuilles mortes (Yves Montand)

Mathilde (Jacques Brel)

Déshabillez-moi (Juliette Gréco)

Dominique (Soeur Sourire)

Sous le ciel de Paris (Yves Montand)

Un jour, tu verras (Marcel Mouloudji)

Pourquoi tu vis? (Jeanette)

Marcia Baïla (Rita Mitsouko)

Les Champs-Élysées (Joe Dassin)

Les filles du bord de mer (Adamo)

Bis:

Laat me / Ma dernière volonté (Ramses Shaffy /Serge Reggiani)

Alexandrie, Alexandra (Claude François)

Band:

Frank Mercelis (zang, gitaar)Frederik Lebeer (toetsen)Stoffel Verlackt (gitaren, percussie)Stijn Possemiers (basgitaar)Frank Vanweddingen (drums)Hanne Debacker (sax)Nabou Claerhout (trombone)Glenn Magerman (trompet)